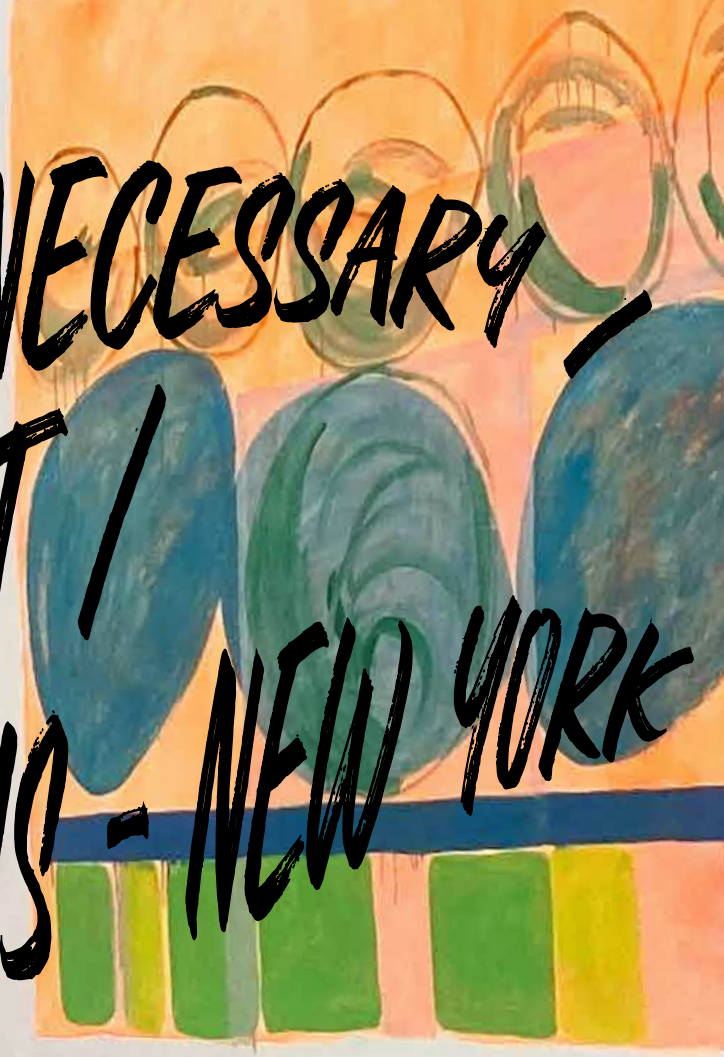

BY ANY MEANS NECESSARY -
SOME LIKE IT HOT /
ANTWERP - PARIS - NEW YORK

COLOFON:

Deze publicatie is onderdeel van
de tentoonstelling: By Any Means
Necessary / Some Like it Hot /
Antwerp - Paris - New York

Van 10 mei t/m 15 juni 2025
bij Omstand – presentatieruimte
voor actuele kunst, Arnhem

Omstand is een kunstpodium
voor hedendaagse beeldende
kunst en een ontmoetingsplaats
voor kunstenaars, curatoren en
publiek. Omstand vindt het als
kunstenaarsinitiatief belangrijk
om talentvolle makers te
ondersteunen, samenwerking te
stimuleren en ruimte te bieden
voor experiment en onderzoek.
Zo draagt Omstand bij aan de
creatieve dynamiek van Arnhem en
versterken we samen de identiteit
en aantrekkingskracht van de stad.

CURATOR:

Team OMSTAND:
Rob Groot Zevert,
Lieven Hendriks en
Fenne Saedt

DEELNEMENDE KUNSTENAARS,
PRODUCTIE EN UITVOERING:
Josquin van Elburg en
Dante van Elburg

TEKST:

Rob Groot Zevert,
Maarten Buser,
Josquin van Elburg en
Dante van Elburg

REDACTIE:

Rob Groot Zevert

GRAFISCH ONTWERP:

Studio Corine van der Wal

DRUKWERK:

Printis, Arnhem

VOOR VRAGEN OF CONTACT,
MAIL NAAR:

info@omstand.nl
www.omstand.nl

© 2025 Omstand, Arnhem

omstand

GEMEENTE
Arnhem

VOORWOORD

Duo-presentatie Josquin van Elburg & Dante van Elburg:

By Any Means Necessary / Some Like it Hot / Antwerp - Paris - New York

Omstand presenteerde van 10 mei t/m 15 juni 2025 een bijzondere duo-expositie met beeldend kunstenaars Josquin en Dante van Elburg. De broers – beiden voornamelijk actief als schilder – exposeerden voor het eerst samen en vulden alle ruimtes van Omstand. De presentatie is onderdeel van een nieuw programma waarin jong talent wordt uitgenodigd voor een intensieve werkperiode bij Omstand. De uitkomst is een gezamenlijke eindpresentatie waarin ruimte, dialoog en experiment centraal staan.

De duo-presentatie van Josquin en Dante van Elburg is onderdeel van een nieuwe reeks tentoonstellingen bij Omstand, waarbij de focus ligt op talentontwikkeling. Via dit talent-ontwikkel-traject kan worden gebouwd aan het eigen netwerk binnen het culturele veld van Arnhem als van daarbuiten. Er kan ter plekke worden gewerkt aan een inrichting, waarbij het kan gaan om een *work-in-progress* of een inrichting van de expo met bestaand werk, of een combi hiervan, dat bepalen de deelnemers zelf. De deelnemers krijgen van ons namelijk alle ruimte – letterlijk. Dus alle tentoonstellingsplekken. Glazen huis, de Accuruiimte, Turbinekamers, etc. Verder bieden we gelegenheid om bij OMSTAND te logeren en gebruik te maken van de AIR (artist-in-residence), met douche, keuken en slaapkamer, etc. Heel basic, maar alles is aanwezig.

We nodigen voor dit project jonge startende en talentvolle kunstenaars uit die in voorkomende gevallen een binding hebben met Arnhem, bijvoorbeeld omdat ze hier hebben gestudeerd. Elke deelnemer wordt vervolgens gevraagd een andere kunstenaar te introduceren en deze uit te nodigen voor een samenwerking en een duo-tentoonstelling. De eerste in deze reeks die we hebben uitgenodigd is Josquin van Elburg. Josquin is woonachtig en werkzaam in Antwerpen. Hij onderzoekt in zijn werk de verbinding tussen het zelf en de ander, balancerend tussen twee uitersten. Enerzijds de platonische, harmonieuze wereld. Anderzijds de gefragmenteerde chaos, waarin losse onderdelen wanhopig op zoek zijn naar samenhang. Zijn schilderijen ademen een ogenschijnlijk moeiteloze elegantie (*Sprezzatura*) maar tonen ook een wereld waarin eenheid telkens nét niet wordt bereikt. Josquin nodigde zijn broer Dante uit, wat op zichzelf natuurlijk niet vreemd is, maar gek genoeg hebben zij nog nooit samen geëxposeerd. Beide broers zijn ArtEZ alumni en Dante is ook werkzaam en woonachtig in Antwerpen. Hij werkt met beelden, woorden en geluiden die op zichzelf staan, maar in relatie met elkaar nieuwe poëtische verbanden aangaan. Zijn vormen dragen zowel oppervlakkige als diepere betekenislagen, maar geven die zelden direct prijs. Daarmee vormen ze in feite een tegenbeweging tegen het rationele, het functionele, het nuttige en het bevattelijke.

In dit magazine verdiepen Josquin en Dante zich verder in hun drijfveren en inspiratiebronnen. Ze schreven samen een artikel en gingen in gesprek met Maarten Buser, dichter en kunstcriticus, bekend van onder andere artikelen voor *Metropolis M* en het Stedelijk Museum Amsterdam. Het resultaat lees je in dit magazine.

Stakeout, 2022, 110 x 95 cm,
Olieverf op Canvas.

"Synthetic Hearts"
2025, 180 x 140cm,
Olieverf op doek

IN GESPREK MET DANTE EN JOSQUIN VAN ELBURG: "INTUÏTIE IS NIET WILLEKEURIG"

Interview door Maarten
Buser, april 2025

Via het raam zie je een vrouw roken. Het is een herkenbaar tafereel dat Dante (1997) en Josquin van Elburg (2002) neerzetten, in dit deel van hun gezamenlijke muurschildering voor het Arnhemse kunstpodium Omstand. Als je het niet eens 'in het wild' hebt gezien, dan ken je het wellicht van een schilderij – maar welk schilderij eigenlijk? Iets Frans en negentiende-eeuws zou je zeggen, maar dan laat je buiten beschouwing dat het gebouw rondom het raam is geabstraheerd tot twee kleurvlakken; wellicht iets uit Amerika, tweede helft twintigste eeuw. Figuratie en abstractie zo dicht naast elkaar, is dat eigenlijk nog iets waar je over nadenkt in het internettijdperk waarin zoveel beeldtalen naast elkaar bestaan?

Dante vertelt: "Door de stortvloed aan media lijkt alles fragmentarisch te worden, waardoor er eigenlijk alleen nog echo's overblijven van wat er ooit is geweest. Dat hoeven niet per se online media te zijn. Josquin en ik hebben het bijvoorbeeld vaak over posters in het straatbeeld, en klassieke Franse tijdschriftkiosken." Josquin vult aan: "Het gaat qua inspiratiebronnen vanaf de eerste experimenten met filmmontage, via tijdschriften, naar telefoonschermen. Al die media neem je mee in de manier waarop je naar de wereld kijkt. Voor ons bestaan ze naast elkaar, gelijktijdig. We zien er eerder de mogelijkheden van in, dan dat we er door overweldigd raken."

De broers werken langere tijd op het terrein van Omstand en slapen er ook. Het is trouwens de eerste keer dat ze samen exposeren. Wie door de verschillende ruimtes loopt, ziet verwijzingen naar

filmmontage, popcultuur, maar ook (modern) klassieke kunst. Beide broers kennen hun kunst- en trouwens ook filmgeschiedenis en lezen

veel: van filosofie tot vertaalde poëzie. Al pratende slaan ze af en toe verrassende zijwegen in, zoals de terugkeer van het kubisme in de Amerikaanse schilderkunst, of wanneer Dante vertelt dat *Flikken Maastricht* ongetwijfeld veel meer op Amerikaanse politiereseries lijkt dan op daadwerkelijk Nederlands politiewerk. Hij merkt op: "Veel politiereseries en -films hebben in de basis dezelfde opbouw en verhaal. Het zijn bepaalde accenten die je blijft onthouden, waardoor ze onderdeel worden van je vocabulaire, en een voedingsbron kunnen worden voor je eigen werk."

Film is een belangrijke inspiratiebron voor zowel Dante als Josquin, die jarenlang vrijwel dagelijks een film hebben gekeken. Met name montage technieken interesseren hen, als een manier om elementen van heel verschillende aard toch bij elkaar te brengen. Beiden hebben een eigen beeldbank, met onder meer filmstills, andermans kunst, en andere visuele inspiratiebronnen. Josquin: "Bij mij gaat het ook om het putten uit een soort algemene beeldbank; een soort collectief geheugen. Voor mij bestaat er geen onderscheid tussen hoge en lage kunst. Alles staat naast elkaar als het deel uitmaakt van het collectieve geheugen. Van daaruit probeer ik tot iets nieuws te komen." Hij wijst op het kopje op tafel: "Ik denk niet vanuit 'dit kopje koffie', maar 'het kopje koffie', op een archetypische manier." Toch heeft zijn werk niet per se een heel abstract-filosofische uitstraling: "In het schilderen zit vaak toch een soort illusie, alsof het een soort magie is. Dat heeft iets verleidelijks, maar ook iets verraderlijks."

Dante gaat op een andere manier om met zijn beeldbank. "Mijn eerste ideeën zijn vaak heel erg slecht, omdat ze om een te rechtlijnige uitvoering vragen. Daarom begin ik vaak heel simpel, met het begin. Dat begin herhaal ik bijvoorbeeld in tekenvorm talloze keren, tot het transformeert. Zo wordt het idee achterwege gelaten en kunnen de vormen losbreken. Allerlei fragmen-

ten die ik eerder heb opgeslagen, kunnen dan bij elkaar komen in een nieuw geheel. Soms weet ik niet meer of ik iets zelf heb getekend of dat iemand anders dat heeft bedacht."

Beide broers wisselen natuurlijk vaak gedachten uit en hebben vergelijkbare ideeën, maar hun oeuvres verschillen behoorlijk van elkaar. Volgens Josquin is dat een kwestie van temperament. Dante vult aan dat ook hun methodiek verschilt, waardoor er andere vormen ontstaan. Josquin ziet zichzelf vooral als schilder. "Dat zit hem ook in een bepaalde houding die ik meeneem als ik in andere media werk. Als ik een sculptuur maak, ben ik nog steeds een schilder."

Bij Dante ligt dat net iets anders. "Momenteel schilder ik het meest, vanuit het tekenen. Dat gebeurde tijdens het laatste jaar op de kunstacademie. Daarvóór maakte ik vooral sculpturen. Maar ik vind het belangrijk om tegelijkertijd in andere media te werken. De eindeloze stroom stopt niet, maar ik verplaats mijn aandacht tijdelijk. Zo kun je wat je in het ene medium doet naar een ander medium tillen." Josquin herkent zich daar wel in: "Soms zit ik een tijdje in een bepaalde bubbel, zoals bij het maken van ezelschilderijen. Soms moet ik daar dan even uitstappen, omdat er zoveel betekenislagen ontstaan die niet alleen in schilderijvorm kunnen bestaan. Dat leidt tot de noodzaak om bijvoorbeeld muziek te maken, om die lagen op een andere manier uit te werken. De ritmes daarvan kunnen dan weer invloed hebben op het schilderen."

Eén ding hebben ze ook gemeen: het uiteindelijke kunstwerk verschilt

vaak heel sterk van het oorspronkelijke idee. Josquin: "Op de kunstacademie in Arnhem kreeg ik les van Gijs Assman, die een verhaal vertelde over de schilder Philip Guston. Voordat hij begon, had hij het gevoel dat zijn atelier gevuld was met zijn kunstenaarshelden en zijn familie en vrienden. Wanneer hij dan begon, verdwenen eerst de andere kunstenaars, dan zijn geliefden, en tot slot had hij het gevoel dat hij ook zelf het atelier verliet. Het doek schilderde dan zichzelf. Dat herken ik wel: je luistert naar je intuïtie en geeft toe aan bepaalde verleidingen of juist niet. Dan wordt het pas interessant: er staat iets op het punt om te gebeuren."

Josquin vertelt tot slot wat deze werkperiode voor hem en Dante betekent: "We hebben nu maximale regie over de tentoonstelling. Die situatie is heel erg spannend, want ze biedt ruimte voor nieuwe dingen. In al die mogelijkheden zit een stukje verleiding: één hint, één stap per keer die wordt weggegeven. Pas als die handeling is verricht, krijg je het idee voor wat je daarna gaat doen. Intuïtie is niet willekeurig."

Makes sense / Math, 2023.
50 x 50 (+
10 x 35) cm,
olieverf op
canvas & hout.

"Pense à Moi/Twist"
2025, 120 x 80cm,
olieverf, Acryl,
Gouache, Vinyl
emulsiieverf op
linnen

Zonder titel,
2022, 130 x 120 cm,
olieverf op Canvas.

"Sin Carne"
2025, 95 x 70 cm,
olieverf op linnen

Good Intentions,
2023, 70 x 70 cm,
Olieverf op Canvas.

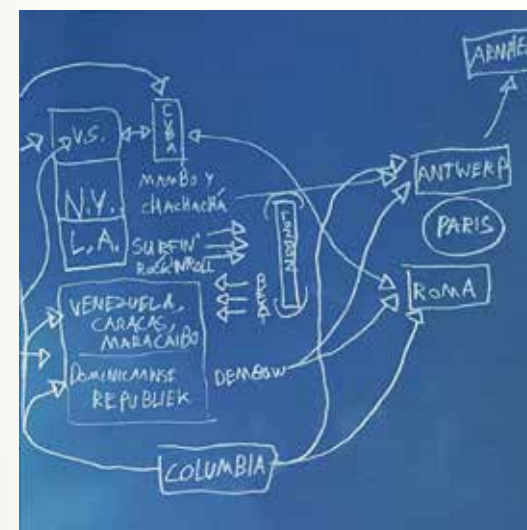
"Claro Que Si"
2025, 60 x 40cm,
Acryl op doek

JOSQUIN VAN ELBURG

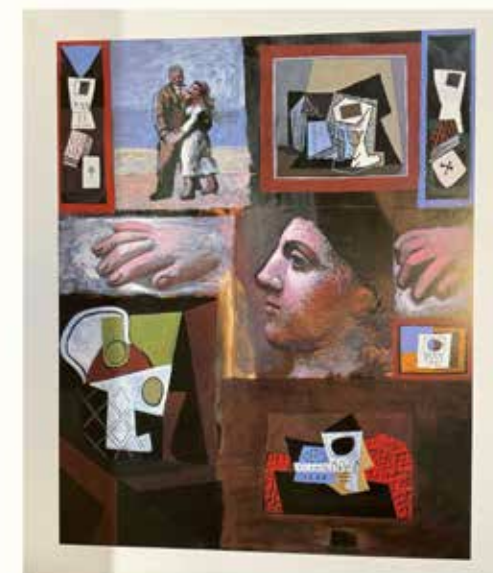
In mijn werk onderzoek ik systemen van verbin- ding tussen het zelf en de ander. Daarbij beweeg ik mij tussen twee tegen- gestelde visies op de wereld: enerzijds een platonische harmonie van universele waarheden en relaties, uitgedrukt in de Sprezzatura-methode; anderzijds een atonale collage van losgekoppelde fragmenten die wanhopig proberen samenhang te vin- den, maar daarin telkens falen. Deze spanning vormt een belangrijk uitgangs- punt voor mijn praktijk. Ik moedig de kijker aan om schijnbare ideeën en vor- men te wantrouwen en niet te vertrouwen op eerste indruk.

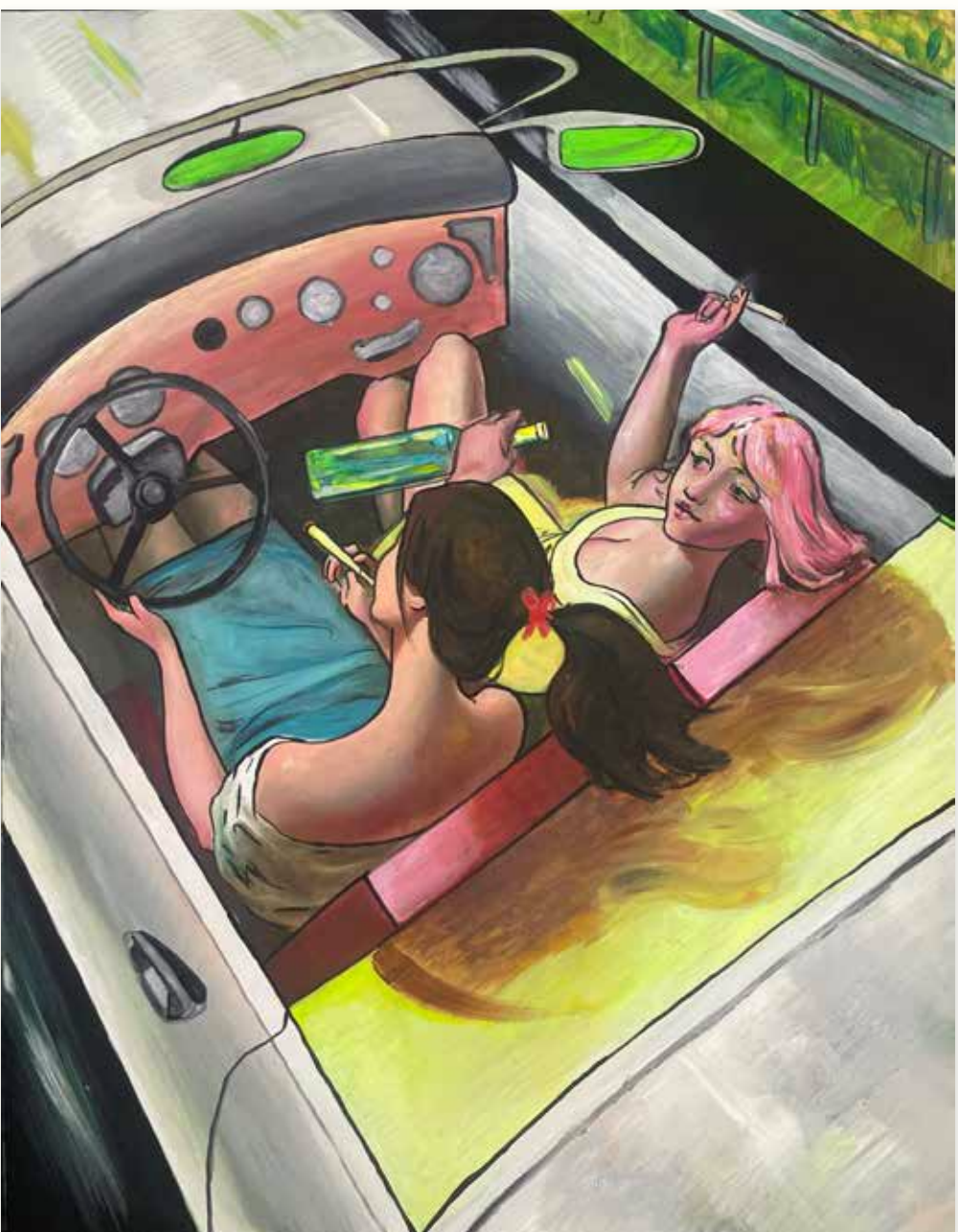
Om deze spanningsvelden te verbeelden, plaats ik elementen uit de klas- sieke Griekse kunst, de Renaissance en de moder- nistische traditie van kunstenaars als Cézanne en Matisse naast filmische referenties uit het werk van regisseurs als Fellini en Antonioni. Door deze invloeden te combineren ontstaat een nieuwe visu- ele taal die zowel harmo- nie als dissonantie binnen de menselijke ervaring onderzoekt. Klassieke pro- porties botsen met moderne vervreemding, waardoor het beeld een gelaagde en ambiguë betekenis krijgt. Vanuit deze visuele taal ontwikkel ik een onder- zoek naar de manier waarop wij de wereld verticaal ervaren, beïnvloed door hedendaagse fenomenen als het scrollen op telefoon- schermen en het lezen van magazines. In plaats van het traditionele hori- zontale landschap, ver- schijnt de wereld als een rechtopstaand figuur. De verticale lijn fungeert

als symbool: een brug tussen hemel en aarde, een beweging van opstijgen en neerdalen, van verlangen en terugkeer.

Het imiteren van de visuele talen van maga- zines en strips leidt tot schilderijen die func- tioneren als cartogra- fieën van betekenissen. Hierin worden de snelle ritmes uit muziekgenres van Dembow, Reggaeton en Trap met Japanse Kawaii- esthetiek, haute-couture mode en de tradities van de westerse schilderkunst. Deze samensmelting vormt de achtergrond waarop de mechanismen van een zelfvoorzienende, kunstma- tige wereld kunnen worden gebouwd. Een wereld die, aangedreven door uitput- ting en adrenaline, een oneindige reeks hybride metamorfoses toelaat en waarin het natuurlijke volledig is verdrongen door het kunstmatige. De formalistische kwa- liteit van fragmentatie sluit aan bij mijn wereld- beeld waarin incoherenties naast elkaar bestaan zon- der volledig op te lossen. Mijn werk balanceert tus- sen afzonderlijke vlakken die elkaar slechts aan de grenzen raken. Binnen deze vlakken ontstaan figuraties, opgebouwd uit beelden die deel uitmaken van een collectief visueel geheugen: abstracte iconen en symbolen die niet lan- ger naar een vaste talige betekenis verwijzen, maar open blijven voor inter- pretatie. Door het natu- urlijke terzijde te schui- ven, open ik een ruimte van onbegrensde mogelijk- heden waar ruimte is voor onalledaagse ontmoetingen, nieuwe betekenissen en bijzondere identiteiten. Hier ligt het hart van mijn poëtische onderzoek.

"SPEED I. / Mi Cielo : Rápido :
Nunca Mais Eu Vou"
2025, 90 x 75 cm, Acryl op doek

Zonder titel, 2021
130 x 90 cm, Olieverf
op Canvas.

DANTE VAN ELBURG

Omstandigheden hoeven op het eerste gezicht niets te betekenen en nergens naar te verwijzen. Ze kunnen puur op zichzelf staan, zolang ze mij maar opvallen. Dat is de wijze waarop ik graag naar het dagelijks leven, mijn eigen werk en naar het werk van anderen kijk.

In mijn werk zoek ik niet naar grotere betekenissen, maar behandel en gebruik ik beelden, woorden en geluiden als op zichzelf staande vormen die onderling zoeken naar een nieuwe poëtische verhouding. Ze dragen zowel oppervlakkige als dieperliggende betekenissen met zich mee, zonder dat ze die als vanzelfsprekendheid prijsgeven. Die losse vrije vormen zie ik als ornamenten van het 'nu' en voornamelijk ook als een antidotum tegen het functionele, het nuttige en het verklaarbare.

Tegenover de zogenaamd dwingende orde van maatschappelijke vanzelfsprekendheden wil ik nieuwe, vrij bewegende relaties tussen objecten en beeld juist een plaats geven. Ik hecht waarde aan dingen die niet direct duidelijk, nuttig of rationeel zijn – als een soort tegenbeweging tegen de logica en efficiëntie die de maatschappij vaak eist. Vaak worden we aangetrokken door dit soort zaken en gebeurtenissen: een vreemde compositie van kranten die uit de brievenbus steken, of een achtergelaten baguette op een fietszadel. Ook in de omgang met mijn werk stel ik deze *niet-beslissende* houding voorop. Zonder snel of definitief keuzes te maken, sta ik open voor

onverwachte mogelijkheden en zit ik niet vast aan regels of patronen. In mijn werk stel ik het maken van keuzes uit door achteloos te vertrekken met wat er op mijn pad komt, en in een vlot tempo te werken aan eindeloze reeksen. Door gewoon te accepteren waar mijn oog op valt, voorkom ik momenten van aarzeling die me kunnen dwingen tot een noodzakelijke beslissing in ordening en hiërarchie. Vervolgens heroverweeg ik de door mij afgelegde route door het *oprapen* van de al eerder gesproken kruimels. Telkens opnieuw en zonder nadenken over een relationele behoefte of noodzaak gaan deze herhalingen voort, waardoor elk element uit een eerdere context een nieuwe plek, vorm of relatie aanneemt.

De voorwerpen die op mijn pad komen, zijn letters, woorden en zinsdelen die samen een mooi geheel vormen door de aanwezigheid van elk element: intens goed of bar slecht, groot of klein, dom of intellectueel, grappig of dreigend, krachtig of gebroken. De letters W en O, een schaar die een vlag doorknipt en spotlights verliezen hun betekenis in het werk en gaan als ingrediënten in mijn eigen handen en beeldtaal zitten. Al schilderend voeg ik nieuwe elementen toe. Ik ga daarbij intuïtief te werk, waarbij ik uit de snippers van losgemaakte beelden nieuwe ontmoetingen creëer en onverwachte betekenissen laat ontstaan. Dit is mijn manier van verdiepen en het creëren van betekenis. Ik ben de gastheer voor al deze toevallige voorbijgangers, die uiteindelijk vorm krijgen in een breed scala aan media: schilderijen, tekeningen, collages, sculpturen, installaties, performances en combinaties van al het genoemde. Hier ontstaat mijn poëzie.

A, B, C, D, E,

A: MODE

B: KAWAII

C: DEMBOW

D: ARCADES PROJECT

E: LOUIS ARAGON, BOER VAN PARIJS

A: MODE

Aankleding van het natuurlijke lichaam. Niet functioneel bedekken, maar als transformatief potentieel: hoe het lichaam was / hoe het lichaam kan zijn. Augmentatie van het natuurlijke. Kunstmatig middel als 'ornament van het nu'.

B: KAWAII

Esthetiek van de schattigheid. In plaats van het esthetiseren van schoonheid of lelijkheid, kan de onschuld gezien worden als radicaal 'nee' tegen een ernstig aanblik op de wereld. Door de onschuld kunstmatig gecalculeerd te bereiken, is deze houding geen escapisme, maar een rebellie.

C: DEMBOW

Met enkel een cowbell, een simpele baslijn en een ritmische stem kan Dembow zijn potentieel al vervullen als drijfveer van de stad die nooit slaapt. Het is het ritme op hoog tempo dat de eeuwige energie bereikt, voor werk en spel in de late uren. Mambo y Chachachá → Fellini, La Dolce Vita → La Rumba → Cumbia → (Neo) Perreo → Reggaeton → Dembow → Antwerpen

D: ARCADISCHE CATEGORISATIE (CONVOLUTES):

It contains sections (convolutes) on arcades, fashion, catacombs, iron constructions, exhibitions, advertising, interior design, Baudelaire, The streets of Paris, panoramas and dioramas, mirrors, painting, modes of lighting, railroads, Charles Fourier, Marx, photography, mannequins, social movements, Daumier's caricatures, literary history, the stock exchange, lithography, and the Paris Commune.

The project's structure is idiosyncratic. The convolutes correspond to letters of the alphabet; the individual sections of text— sometimes individual lines, sometimes multi-paragraph analyses —are ordered with square brackets, starting from [A1,1]. This numbering system comes from the pieces of folded paper that Benjamin wrote on, with [A1a,1] denoting the third page of his 'folio.' [6] Additionally, Benjamin included cross- references at the end of some sections. These were denoted by small boxes enclosing the word (e.g., ■ Fashion ■). [7]

The sections of text are at times Benjamin's own thoughts, and at other times consecutive quotations. These two types of textual sections are differentiated in their typography, with a large typeface for his writing and a smaller one for citations. This convention comes from the German version, but has no basis in Benjamin's manuscript. The convolutes also make extensive use of epigraphs from obscure publications.

(Bron, WIKIPEDIA)

E: LOUIS ARAGON, DE BOER VAN PARIJS

Er is op de wereld een onvoorstelbare wanorde, en het eigenaardige is dat de mensen doorgaans achter die kennelijke wanorde naar een mysterieuze orde hebben gezocht, een orde die voor hen iets volstrekt natuurlijk is maar die louter een verlangen uitdrukt dat in hen leeft...

Elk idee leent zich er in principe voor om van het abstracte op het concrete over te gaan, om zich te ontplooien in haar meest particuliere gedaante, en niet langer de lege huls te zijn...

(Bron, Aragon, De boer van Parijs)